

PÅ HJEMVEG

Nr 27 – mars 2015

10. årgang

Å salige stund uten like,
Han lever, han lever ennu!

Innhold

Korset av <i>Olaf Thormodsæter</i>	3
Glimt fra møtevinteren 2015 av <i>Tore Mangelrød</i>	6
Oppvekst i et kristent hjem av <i>Elin Klavenæs</i>	7
Mor av <i>Fredrik Wisløff</i>	9
Kristne hjem i Peru – <i>Intervju med Inés Gamarra Condori</i>	12
Takknevlige tanker fra et husmøte av <i>Mariann Malerød</i>	14
Pilegrimsvandring av <i>John Bunyan</i>	15
Hva er frelsesvisshet? av <i>Øyvind Andersen</i>	19
Viktige arrangementer.....	22

Evangelisk Luthersk Misjonslag

Misjonsorganisasjon grunnlagt høsten 2004 som er et åndelig hjem og et arbeidslag for kristne venner som ønsker å utbre Bibelens budskap i Norge og på misjonsmarken. Organisasjonen har arbeid i Norge og Peru.

Arbeidet grunnes på Den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristusvitnesbyrd og nedfelt i den evangelisk-lutherske trosbekjennelse og den rosenianske tradisjon. Misjonslaget ønsker å vandre på de gamle stier, slik at det evige frelsesord, gitt oss i Bibelen, om Jesus Kristus og ham korsfestet, må være sentrum og alfa og omega i Ordets utleggelse. Alle andre emner som Skriften og menneskelivet viser fram for oss, bør sees i lys av en sterk og klar forskynnelse av Ordet om korset.

Bladet sendes gratis til alle som sender oss navn og adresse

Formann:

Svein Mangelrød, Farrisvn 1367, 3282 Kvelde
Tlf: 33112047/ 47022594, formann@misjonslaget.no

Kasserer:

Björg Løvås, Vragesv. 85, 4625 Flekkerøy
Tlf: 38100526/ 90973599, kasserer@misjonslaget.no

ELMs hovedkonto: 1638.21.01514

Gaver øremerket Peru: 3000.13.23454

Gaver øremerket Barnehjemmet Celsos minne:
1503.11.21849

Misjonssekretær

Jon Espeland, Svartfjell 24, 4625 Flekkerøy
Tlf: 3810061/ 41304882, misjsekr@misjonslaget.no

På Hjemveg

Ansvarlig for bladet:

Redaksjonsnemda ved redaktør Jon Espeland
paahjemveg@misjonslaget.no

Korset

av Olaf Thormodsæter

Korset er Jesu Kristi død for oss. Hans død var ikke bare en *heltedød* og på alle måter den største heltedød i verdens historie. Forlatt av alle kjempet han alene for å frelse alle, også sine bitreste fiender. Han var «Løven av Juda stamme».

Hans død var heller ikke bare en *martyrdød*. Han er alle tiders største martyr. Han ofret seg, led og døde for den største sak på jorden: Alle menneskers frigjørelse, både den sjelelige, legemlige, økonomiske, politiske og sosiale frigjørelse.

Men hans død var en *forsoningsdød*. «Vi ble forlikt med Gud ved hans Sønnens død, da vi var fiender.» (Rom. 5,10). Vi ble ikke forlikt med Gud ved noe som vi selv var eller gjorde, ikke engang ved vår anger, omvendelse, bønn og tro, men kun «*ved hans Sønnens død*». Og: «da vi var fiender».

Hans død på Golgata var en død i vårt sted. «Når en er død for alle, så er de alle døde.» (2.Kor. 5,15.) «Gud forlikte i Kristus verden med seg selv, så han ikke tilregner dem deres overtredelser.» (2.Kor. 5,19.) «Gud sier at han *elsker* syndere også uten soning. Men å *tilgi* synderen uten soning kan han ikke. Derfor ga Gud sin Sønn til å lide og dø for den syndige slekt.» (Hallesby.) Gud har elsket oss og vært forsonlig mot oss alle fra evighet av. For «Gud er kjærlighet». (1.Joh. 4,8.) Han har aldri vært uforsonlig mot noen, han elsket oss alle også før forsoning var skjedd. Men for sin egen skyld og for vår skyld kunne han ikke *tilgi* oss uten den soning som ble

fullbrakt på Golgata. For han er også en *rettferdig* Gud. Og vi på vår side har en dyp *trang* til soning for våre synder. Alene ved forsoningens blod får en fortapt sjel frimodighet til å motta Guds tilgivelse.

På Golgata kors *ervert* Kristus en nåde som tilhører alle mennesker. «Og han er en soning for våre synder, og det ikke bare for våre, men også for hele verdens.» (1.Joh. 2,2.) Han har sonet for alt hva ondt tenkes kan, ikke en eneste synder unntatt hverken i tanker, ord eller gjerninger.

Overalt hvor han vandret omkring her på jorden, under alle omstendigheter, i alle livets forhold brøt uvilkårlig *lyset* fram, kjærlighetens, sannhetens og rettferdighetens lys. «Det folk som satt i mørke, har sett et stort lys, og for dem som satt i dødens land og skygge, for dem er et lys opprunnet.» (Matt. 4,16.) Men først på *Golgata kors* og *ved den tomme grav* brøt dette lys fram i all sin velde. *Hans død er vårt lys og liv*. Da han på korset ropte: «Det er *fullbrakt*,» skjedde det største under og det herligste som noensinne er skjedd på jord. Hva var det som skjedde? *Frelsesverket, lysverket* var fullbrakt, bekreftet ved Jesu blod og beseglet ved historiens største kjensgjerning: *Jesu oppstandelse*.

«*Mitt liv det er i Jesu blod* tross alle dødens piler, Går hele verden meg imot, i det jeg trygt meg hviler.»

Fra en side sett er vi alle frelst. Frelsen ligger fullstendig ferdig *utenfor* oss. Som frelsen for en som holder på å drukne, ligger i *redningsbøyen*, så ligger frelsen for oss ferdig ved *Jesu kors*, i *Jesu blod*. Som legedommen ligger ferdig i *legemidlet* utenfor den syke, så ligger frelsen for oss ferdig ved *Jesu kors*.

I dette fullbrakte verk ligger *hele* vår frelse innesluttet. Det var *uttenkt* av ham som er «Lysenes Far», «før verdens grunnvoll ble lagt». (Ef. 1,4.) *Lagt inn* av ham i en rekke løfter, *satt ut i livet* fullkomment av ham som er «Verdens lys» og lysets kilde. For han er kjærlighet. Og «kjærlighet er lysets kilde».

Guds fullkomne kjærlighet i Jesus Kristus er korsets lys. Det er *Guds hjerte*, som lyser ut fra Golgata kors. «Gud er kjærlighet.» «Så elsket Gud verden, at han ga sin Sønn.» «Her,» i dette hjerte, «ser jeg i en avgrunn ned av idel Guds barmhjertighet.» «Han har velsignet oss med *all* åndelig velsignelse i himmelen i *Kristus.*» I ham bodde hele Guddommens fylde, legemlig.

Alt som hører til frelse og lys i vårt mørke, det ligger innesluttet i Ham, «nådens og rettferdighetens sol». I Ham er samlet alle lysets krefter, de skapende, livgivende, helbredende, fornyende, styrkende, seiersgivende og evige krefter.

Som det elektriske lys ligger samlet i den elektriske kraftstasjon, så ligger frelsens lys i det lysverk som Kristus fullbrakte på Golgata. Det ligger samlet i *Jesu Kristus selv*, som er urkilden til hele frelsens nåde, som strømmer utover jorden gjennom nådens midler, Guds ord og sakramenter.

Men denne lysstrøm må ledes inn i vårt hjerte og liv. Hvordan skjer det? På en lignende måte som det elektriske lys fra kraftstasjonen ledes inn i vårt mørke rom. Gjennom ledningen må det bli en *forbindelse* med kraftstasjonen. I samme øyeblikk som det skjer, strømmer lyset inn i rommet. Og i samme øyeblikk vårt hjerte kommer i *forbindelse* med den korsfestede og oppstandne Frelser, så kommer frelsens lys, Jesu Kristi kjærlighet inn i vårt hjerte.

Hele vår frelse ligger ferdig ved Jesu kors. Det er om å gjøre at vi kommer i det rette forhold til dette velsignede kors. «*Det er vårt forhold til korset som avgjør vår frelse.*» (Hallesby.)

Dette er vårt rette forhold til korset: «Intet godt jeg bringer deg, *til ditt kors jeg klynger meg.* Naken jeg om kleder ber, hjelpeløs til nåden ser. *Uren flyr jeg til ditt blod, rens meg, Frelser, i den flod!*»

En troende prest var kommet i dyp anfektelse og fortvilelse. En naboprest besøkte ham. All trøst var forgjeves. Så begynte han å lese for den knuste sjel om Jesu lidelse og død. Da han kom til beretningen om den botferdige røver, utbrøt den fortvilede plutselig: «Nå kan jeg tro, nå vet jeg hva som mangler meg: *røvernåde* og intet annet enn røverens nåde. Jeg må frelses akkurat

som røveren.» Så falt de begge på kne, og den trøstesløse sjel utøste sitt hjerte for Herren i bønn, full av tro og den Hellige Ånd.

Korset alene kan bringe lys inn i vårt mørke hjerte. *Korset alene* kan bringe lys inn i hjem og samfunn hvor ødelagte de enn er. *Korset alene* kan bringe lys og fred mellom folkene på jorden, og intet annet kors enn *Jesu Kristi kors*.

I begynnelsen av første verdenskrig lå en hardt såret offiser på et militærlasarett i Polen. Da felt-presten bøyde seg over ham, hørte han ham støtvis hviske: «Pastor, da jeg dro ut i krigen hadde jeg bare ett ønske: å vinne *jernkorset* som belønning for tapperhet. Da jeg så ble såret, satte jeg hele mitt håp til *Røde Kors*. Men nå vet jeg at *Røde Kors*' leger og sykesøstre ikke kan hjelpe meg mere. *Nå vender jeg mine øyne mot det korset som henger der på veggen!*» Der hang det et bilde av korset på Golgata, *Jesu Kristi kors*. På korset hang den korsfestede, hvis øyne så ned på den døende soldaten.»

«Det er *liv* i å se på det *Golgata kors*, ja just nu er det liv og for deg.»

Det stemmer med Jesu herlige ord i Joh. 3,14-15: «*Og likesom Moses opphøyet slangen i ørkenen, slik skal Menneskesønnen bli opphøyet, for at hver den som tror på ham, skal ha evig liv.*»

«*I Ham var liv, og livet var menneskenes lys.*» (Joh. 1,4.)

Glimt fra møtevinteren 2015

av *Tore Mangelrød*

Så ble det permisjon fra anleggssfirmaet også i år!

Det nye året startet med møteuke i Kvelde. Det er jo spennende på sitt eget hjemsted. Budskapet om Elisa som gjorde under i Herrens navn, er levende. Personlig er jeg et vitnesbyrd om de tomme kar som ble fylt av kostbar olje. Møtevirksomheten handler om oljen som gjør dårlige jomfruer til kloke.

Det kan være spennende og smertefullt å sitte på første benk og vente på at forsamlingssangen kommer til det siste verset, og jeg kan få legge fram budskapet fra Himmelen. Det har vært oppmuntrende å møte forsamlingene i vinter. Synes det har vært bra frammøte. Kjekt å treffe folk litt utenfor vår egen sammenheng. Takk til alle dere som har fulgt meg i bønn. Det er underlig hvordan Ordet er levende; – det gir budskap! Enkelte skriftsteder kaster lys over andre. Ord en tidligere ikke har vektlagt, kan åpne seg og gi lys. Det er nåde at det ikke står til meg, men til Gud som gir miskunnhet.

I skrivende stund har jeg møteuke i Namsvassgrenda, ei fjellbygd i Namdalen.

Etter planen er dette siste uka i år. Her er ikke flokken så veldig stor. For meg er det mange kjære og kjente fra tidligere år. Her har vi husmøter. Vi har samlet oss om Israelfolket, som ble drevet ut av Egyptens land: Blodet på dørstolpene. Omveien i ørkenen. Skystøtten og ildstøtten som fulgte dem. Den var sky og mørke på egypternes side, men lyste opp veien for Israel på den andre siden. Slik er Evangeliet. Herren har laget en ny og levende vei: det som ikke oppkom i noe menneskehjerte. Så synger Israel en lovsang, 2.Mos. 15, fordi Gud har løst dem ut fra Egypt. Slik er Frelseren vår eneste grunn til lovsang: HAN BLE MEG TIL FRELSE.

Så ble det søndag, og «siste dag i høytiden.» Vi hadde misjonsfest hjemme hos Berta og Magnar Namsvatn. Før møtet rakk Johannes Østvand og jeg en tur på snøscooter i strålende vintervær. Turen gikk over vannet til hytta til Sunniva og Per Olav Mangelrød. Det var ei gammel og koselig hytte i fjellskogen. Tankene går til Sunniva og Per Olav i Peru. Bønnen blir at de må få eie gleden og frimodigheten i tjenesten for Jesus.

Denne gangen ble hjemreisen min utsatt noen timer. Jeg var for sent ute med å bestille billett på toget. P.g.a vinterferien var alle plasser opptatt, så da ble det nattoget i stedet... Dette talte litt til en predikant: Det gjelder å eie himmelbilletten! Tenk å komme for sent! Våre lamper slukner...! I dag er nådens tid. Stig om bord i Himmeltoget i dag!

Jeg ser med glede og takknemlighet tilbake på reiseukene i år. Takk til alle dere jeg har møtt, og som har tatt imot meg. Takk for god kveldsmat etter møtene og trivelige samtaler! Å komme «hjem» etter møte, slappe av og spise kvelds er en av forkynnerlivets gleder.

*Hilsen en liten evangelist;
Tore*

Oppvekst i et kristent hjem

av Elin Klavenæs

Den som opplever å vokse opp i et kristent hjem, og erfarer Jesu forsoning i livet kan med sikkerhet si at dette er langt større enn å vinne en lottogevinst, eller olympisk medalje. «Hvert eneste navn som du visste skal tape sin glans og forgå. Men Jesus den første og siste, Hans navn skal for evig bestå.» Fra første dag i hvert enkelt menneskes liv kan de ønskes velkommen inn i en frikjøpte slekt. Takk, takk for at nåden gjelder alle. Alvoret ved å være menneske er at livsferden enten går på den brede vei til fortapelsen, eller på den smale vei til himmelen.

Selv har jeg vært privilegert som har fått vokse opp i et hjem med kristne foreldre. De førte meg inn i de sporene som går til

himmelen. Husandakten samla etterhvert fem barn, mor og far om livets brød ved frokost og kvelds. Den kan med rette sies å være av de viktigste stundene familien hadde sammen i hverdagen. Som barn så vi ikke verdien av andaktsstundene, og kunne til tider være både trassige og urolige når andaktsbok eller bibel ble tatt fram. Det var alltid mye lettere å sitte rolig når det skulle leses fra en eventyrbok. Dette er en av mange ting her i verden som viser oss at vi ikke har sans for det som hører Guds rike til, og at det ofte er en kamp å holde fram Guds ord. Guds rike må åpenbares for oss ved at vi får se vårt fordervede liv, for så å bli glad i det Jesus har gjort for synderen. I barndomshjemmet drev mor og far både barnemisjon og søndagskole. Annenhver >>

søndag ble stua omgjort til et lite møte-lokale, med stolrekker hvor de eldste satt bakerst og de yngste foran. Søndagen fikk den dimensjonen av hvile og åndelig påfyll som den er tenkt til. Barnemisjonen med utlodning var nok det flotteste i våre barneøyne.

Som eneste kristen i klassen var ikke skolehverdagen alltid like lett. Jeg har bestandig vært glad i fysisk aktivitet, og ville gjerne begynne med håndball slik flere av jentene i klassen gjorde. Mor og far fraråda meg å begynne med dette. De var redd for at håndballen skulle ta plassen fra Jesus i hjertet, da det ofte var kamper på søndager, eller trening når det var samling om Guds ord. Den gangen forsto jeg ikke helt en slik avgjørelse. I dag kan jeg si at jeg er veldig takknemlig for at de valgte slik for meg. Som foreldre må vi ta valg for barna våre. La oss be om visdom til å velge rett !

Om vi som barn ikke var med i organisert idrett hadde vi langt fra en passiv barndom. Vi fikk oppleve at mor og far hadde tid til oss, og at de prioriterte oss. Med naturinteresserte foreldre var vi på utallige turer i skog og mark, nesten i all slags vær. Vi vil alltid ha minnene med oss av hyggen rundt et bål, når små barneføtter hadde kjempet seg opp en li, eller når orrhanene vekket oss en tidlig vårmorgen etter en natt under åpen himmel.

I en kristen heim vil både små og store fra tid til annen erfare at veien til himmelen er trang. Jesus har selv sagt at det vil være slik. Samtidig skal vi få regne med Hans ord om

at Han er med oss alle dager inntil verdens ende Der er så sant som det står i sangen, «Han tek ikkje glansen av livet, den Frelsar som kallar på deg. Fyrst då kan for alvor du leva. Når han får deg fylgja på veg».

Under hele oppveksten var vi barna med på husmøter, bedehusmøter, sanglagøvelser, og etterhvert yngres og ungdomsforening. Vi var heldige som hadde en venneflokk hvor barn, unge og eldre var sammen om det ene nødvendige. Om en følte på annerledesheten som kristen på skolen, var det godt å ha den kristne venneflokken å samles med.

Hjemme fikk vi bibelen i dåpsgave. Etterhvert som vi lærte å lese var det derfor stas å få bruke sin egen bibel. Fra jeg var 11-12 år brukte jeg en bibelleseplan som gjorde den daglige bibellesning lettere å få til. I passende avsnitt ble en tatt med i bibelens ulike tekster. Fra den tida fikk jeg en god vane med bibellesning hver dag. Jeg fikk erfare at Guds ord ble levende, og at Jesus virkelig taler til oss gjennom sitt ord. «Boken om Jesus er boken for meg. Der møter Gud meg og viser meg vei. Bibelen passer for liten og stor. Alle som vil kan få hjelp av Guds ord». Vi må be Gud bevare hvert kristent hjem fra djevelens listige angrep. Det er derfor viktig at vi følger det rådet Efeserne fikk om å «ta frelsens hjelm og Åndens sverd», som er Guds ord. La Guds ord bo rikelig i våre hjem, og i hver enkelts Gudsliv! «Så hjelp meg Gud å bære fram min arv i liv og ord. Med takk til deg og alle dem som gav meg kurs og spor».

Mor

av Fredrik Wisløff

Litt inspirasjon fra et kristent hjem, – i begynnelsen av forrige århundre! Mye er forandret i samfunn og folkeliv siden den gang, og det er verken mulig eller ønskelig å kopiere hundre år gamle virkemidler! Men ideen, selve saken er den samme. Amerikanerne har et eget ord for dette: *Homemaking*. Behovet for en trygg plass å vokse opp for barna, og et sted for samhold i hvile og virke for foreldre er ikke blitt mindre. Det er som Sigrid Undset sier: ... men menneskenes hjerter forandres aldeles intet i alle dager. ...

Et godt hjem er kjennetegnet av at alt hos den ene vekker gjenlyd hos den andre. Sawubani, sier zuluene til hverandre når de møtes. Jeg ser deg! Og svaret på hilsenen lyder: Jeg ser deg også. Det er dette det handler om også i familien: Tid, respekt og kjærlighet, – å bli sett som den en er!

Så vil det være et privilegium for kristne til alle tider å lese Guds velsignede tanker for det gode hjemmet i Ef. 25-30 og 1.Joh. 2,12-17. Her er det mye dynamitt under egoismen, som vil ta velsignelsen bort fra hjemmet. Guds tanke er alltid god, og hver generasjon må lære å kjenne den inn i sin egen samtid. I hjemmet blir det viktigste i menneskelivet gitt videre fra generasjon til generasjon. Det er der den enkelte lærer på godt og vondt

å være menneske. Og der hvor foreldrene lever dagene i behov av Jesus og syndenes forlatelse, ser barna dette. Disse erfaringene vil følge barna videre gjennom livet, tross all ufullkommenhet og skrøpelighet som måtte finnes i hjemmet.

Guds levende ord er det viktigste vi kan gi barna våre med på livsveien. Det utfører et verk i hjertene som ingen foreldre kan, samme hvor godt de lever med og oppdrar sine barn. Guds ord er det eneste som kan virke til frelse og evig liv for det enkelte menneske, også for våre barn. (Red.)

Utdrag fra Fredrik Wisløffs bok «Fra en husmannsplass – Erindringer»:

For mor var hjemmet hennes livsoppgave og kjæreste arbeidsplass. Vel hadde hun også oppgaver utenfor hjemmet, særlig etter at vi barna var blitt voksne. Men hjemmet var alltid nr. 1.

Mor var midtpunktet.

Før alt.

Kom vi hjem fra skolen og mor en sjelden gang ikke var hjemme, var det som veggene var ute. Det hjalp ikke om piken hadde middagen ferdig. Mor skulle være der.

Alt mor hadde av tid, evner og krefter

>>

var viet hjemmet. Hun forsto sine barn, delte deres interesser og eide deres for-
trolighet. Hadde en opplevet noe morsomt
eller noe trist, måtte mor ha del i det.
(...)

Vi var 6 søsken. Først tre gutter, født 1902
og -03 og -04. Så tre jenter, født 1906, -08, og
-10. Vår nest yngste søster var åndssvak. Vi
gjemte henne aldri bort, så lenge hun levde.
Jeg vil heller ikke gjemme henne bort her.
Dertil var hun oss alle for kjær. Lilli kalte vi
henne.

Da Lilli var 10–12 år gammel, tok mor
henne med til en skole for åndssvake for
å tale med bestyreren. Han var vennlig og
forståelsesfull. «Deres datter vil nok aldri
kunne lære å lese eller skrive. Ta henne
med hjem De frue, og la henne ha det
godt.»

Mor var glad og vi alle var glade. Lilli
skulle få være hjemme. Snill var hun og
i godt humør. Lite kunne hun snakke og
forsto lite hva folk sa. Om småguttene ertet
henne ute på gaten, tok hun det bare for
moro.

Lilli hadde en misjon her i verden. Hun
bandt hjemmet sammen. Vi kjente oss ikke
brydd av henne, hun var glad i oss alle og
vi var glad i henne.

Lilli døde 21 år gammel av lungebeten-
nelse. Det ble et stort tomrom, men vi
forsto jo alle at det var til det beste.

«Jeg har alltid bedt om at Lilli måtte dø
før meg,» sa mor.

Da Lilli lå i sin kiste, bøyde far seg over
henne og sa dypt beveget:

«Du kjære Lilli, var far bare like sikker
på å komme til himlen som du.»

«Hennes forstand er gjemt hos Gud,»
pleide mor å si.

Mange mennesker møtte opp for å
følge Lilli til graven. Blant dem var biskop
Lunde. Da han snudde seg og så det lange
gravfølget, sa han:

«Dette er jo som når en biskop føres til
graven.»

Noe av det mest karakteristiske ved
mor var hennes evne til å skape hygge.
Ingen anledning lot hun gå seg forbi. En
fødselsdag, årets festdager, en bestått
eksamen, en minnedag, – alt skulle feires.
Økonomien var ikke lett, men med små
midler maktet hun å lage fest.

I en særlig glans står lørdagskveldene
hjemme. Lørdagen var framfor noe annet
hjemmets aften. Alt husarbeid var da
unnagjort. Om ettermiddagen skulle det
være stillhet og helg. Da var fars kontordør
lukket. Han brukte alltid lang tid til å for-
berede sin preken til søndagen.

Imens pyntet mor aftensbordet. Rester
fra middagen tidligere i uken ble gjort i
stand til en liten varmmrett. Selv tok hun
på seg rent forkle eller en liten krave på
kjolen. Så samlet vi oss alle til et festlig
måltid.

Etterpå satt vi i stuen og hygget oss. Vi
lekte eller vi spilte spill eller musiserte.
Eller vi leste høyt.

Fra guttedagene husker jeg «Onkel Toms
hytte», «Robinson Crusoe», «Lille Lord
Fountleroy» og en bok som het «Frende-
løs.» Det var alt sammen bøker som grep
barnesinnet.

(...)

Oftest var det mor som leste. Hun var nok flinkest. Men min yngre søster ville at far skulle lese «for da blir vi så deilig søvnige.»

Far var en flink sjakkspiller. Det samme var mor. De vant visstnok like ofte.

Særlig husker jeg lørdagskveldene i studietiden. Da ba jeg studiekamerater med hjem, og det ble festkvelder med livlig prat og morsom lek.

I dag er det visst ikke mange hjem som har reservert lørdagene som hjemmets aften. De unge skal ut med kamerater, – ut til klubber og skolelag. Foreldrene er

kanskje også på farten. Ikke engang moren er hjemme. De unge må ut for å få det hyggelig. Hjemmehygge er visst for mange et fremmed begrep. Alle er opptatt. Det er sjelden man kan samles til felles hygge.

Mon ikke utadvendtheten har ødelagt flere hjem enn utroskapen?

Er forholdene blitt slik at det ikke lenger lar seg gjøre å verne om lørdagene som hjemmets aften? Jo, det lar seg gjøre. Men da må en være innstillet på det. Jeg vet om noen hjem der foreldrene sier nei takk til en innbydelse. «Det er lørdag kveld og da vil vi helst være hjemme hos barna.»

Kristne hjem i Peru

intervju med Inés Gamarra Condori

Februar er i ferd med å gå over i mars og tidligvår. De siste tre månedene har Inés Gamarra Condori og lille Benjamin på fem år hatt vinterlandet Norge som oppholdssted. God tid har de hatt til å være sammen med familie de sjelden ser. Den eldste sønnen til Ines, Wilber Marca Gamarra, bor i Vestfold sammen med kona Anne Margrethe og datteren Miriam på to år. Nye små og store venner har de fått. De har vært mye med på møter, og har delt det kristne fellesskapet i forkynnelse, sang og vitnesbyrd. Nå nærmer det seg hjemreise. Om noen dager sitter de på flyet, på vei rundt halve kloden til Peru.

Denne mandagskvelden sitter vi i stua i Kvelsvik og snakker om både hverdagslige og store emner i menneskelivet. Etterhvert dreier samtalen over på det temaet vi ser som avgjørende viktig både i Norge og Peru: Det kristne hjemmet. Hva mener Inés om dette? Er det spesielle ting som kjennetegner kristne hjem i Peru?

Inés tenker seg om, og så begynner hun: Verdslige hjem i Peru er for det aller meste katolske. Det er mange minnedager og fester for helgener som feires med prosesjoner i gatene og lystening for statuer og på hellige steder. Den folkelige feiringen er preget av alkohol og fyll, selv om prestene sier det er et religiøst innhold i feiringene. De kristne familiene tar avstand fra dette, og er ikke med på disse festene og det de innebærer.

Ellers er folks tid mye beslaglagt av arbeid igjennom uka, og det er ikke så mye husandakter i mange hjem. Fra mandag til torsdag består hverdagen av lange arbeidsdager. I vår menighet er det bønnemøte torsdag kveld, og da øver vi også på sangene som skal synges ved Gudstjenesten søndag formiddag, forteller Inés. På lørdag samles kvinnene til kvinneforening i kirken. Idet hele

tatt lever de kristne familiene mer i fellesskapet i kirken enn hjemme, sier Inés ettertenksomt. Hun forteller at de feirer bursdager hjemme, og da er de mange sammen og vitner og synger. Det ligner jo på møter....

Det har også blitt mer fokus på og samtale i menighetene om betydningen av husandakt den siste tiden. Inés tror det kan ha sammenheng med at Rosenius' andaktsbok har kommet på spansk. Det er lettere å holde andakt i hjemmet når det finnes gode andaktsbøker å bruke. Hun sier hun tror det blir mer lagt vekt på andakt i hjemmet her i Norge enn hun er vant med fra Peru. Inés har også erfaringer fra sitt eget liv om den forandringen Jesus skaper i et hjem. Hun forteller at alkohol er et stort samfunnsproblem i Peru, og før de ble kristne hadde også mannen hennes vansker med dette. Inés har kristen bakgrunn. Bestefaren var pastor i en evangelisk nasjonal kirke, og selv om ikke faren hennes var kristen, hadde hun med seg sterke inntrykk av morens og besteforeldrenes kristentro. Hun ville selv gjerne være en kristen da hun som femtenåring kom til storbyen Arequipa for å jobbe hos en kusine. På denne tiden begynte hun å gå ut med Germán, som ikke var noen kristen og etterhvert førte dette til at også hun gled bort fra Jesus. De ble samboere, men forholdet var preget av Germáns til tider store alkoholforbruk, og Inés tror hun ville kommet til å reise fra han hvis det ikke var blitt forandring i livet.

Vendepunktet kom da en mann ved navn Guillermo kom til huset for å invitere til møte. Han banket på døra en dag, og satte beinet i dørsprekken, slik at det ble umulig å lukke døren for ham før han hadde kommet med ærendet sitt. Om de ville komme med på møte i kirken? Inés og svigerinnen Juana ble nølende med på dette møtet, og etterhvert begynte også mannen til svigerinnen, Ubaldo å gå i kirken for å høre. Germán hadde vært ute på reise i forbindelse med jobben som politi, og ble irritert da han kom hjem og oppdaget at familien hadde begynt å gå i kristne sammenhenger. Han sto imot først, men kom så med på noen møter. Det endte med at alle fire fikk ta imot Jesus som Frelser i sine liv. Da ble det fred i familien, sier Inés med ettertrykk. Det ble roligere og tryggere.

I Peru er alkoholen årsak til mye vold mot koner og barn. De kristne hjemmene er en kontrast til dette, og barna får bedre stell og tryggere omsorg når foreldrene blir kristne. Inés sier at hun og svigerinnen ofte har snakket sammen om hvor godt det er blitt i familiene deres etter at de fikk ta imot Jesus. De er inderlig takknemlige til Gud, og har fortsatt god kontakt med mannen som kom på husbesøk!

(Red.)

Takknemlige tanker fra et husmøte

av *Mariann Malerød*

I kveld hadde vi møte i stuene her på Breidal. Vi gleder oss alltid til å ønske våre venner i foreningen velkommen. Og de kom – vi var mellom 30 og 40 barn og voksne. Birger Mangelrød ledet møtet og åpnet med å lese og fortelle fra Matt. 21,21 om da Jesus rensket tempelet. Hva med vårt tempel?!? Jesus vil bo hos oss, – må han velte noe der? En tankevekker til fra denne fortellingen var at barna i tempelet den dagen forstod at Jesus var Guds sønn, og de voksne ikke... Vi synger en del på møtene, så også idag. Vi er også heldige som har flere pianister blant oss til å lede an sangen.

Olaf André Klavenæs kom fra naboforeningen og talte for oss, ut ifra Salme 130. En bønn fra hjertets innerste. Ja, en sann omvendelse skaper et rop fra hjertet. Flere sitater fra talen: «Når Herren ransaker blir vi alltid avslørt. Skjul ikke ditt åsyn for meg. Det er to slags rop: Rope i glede (juble) og i nød. Det siste gjør en som har det vondt. Selv om det virker håpløst, så fører Gud sine barn med en evig trofasthet. Hans trofasthet er stor. Troen oppøves. Gud har gitt oss Barnekårets Ånd. Han tar

imot alle som kommer med sin synd. Dette gjelder hele livet. Tenk at vi får leve livet under Barnekårets Ånd og i syndsforlatelsens tegn. Så la oss vente på Ham som kom og som kommer. Han som døde for akkurat meg. Han som levde livet til Guds ære, og dette livet skal jeg få regne som mitt.»

Så sang vi «Du kommer Jesus til meg inn». Denne spesielle kvelden, 10-års-jubileumskvelden hadde en av de yngre husmødrene pyntet en stor marsipankake med ELM-logo, «10 år» og norsk og peruansk flagg. Det ble kveldsmat og kaffe.

Tenk å få ha denne kvelden i hjemmet sitt. Etter år med møter sitter vi som bor her igjen med velsignelsen, gleden, takknemligheten over å få være med. Vi ønsker fremfor alt at de som vokser opp i dette må få merke at det betyr noe for oss voksne, at det som er en trang for oss, må få bli en trang hos dem. At Jesus blir stor for den enkelte – og vitnetrangen deretter. Vi gleder oss til de neste møtene i misjonen vår.

Pilegrimsvandring

av John Bunyan

Boka om en pilegrims vandring fra denne verden til den kommende, er en kristen oppbyggelig fromhetsroman som blir regnet blant klassikerne i kristen litteratur. Den handler om en kristens reise gjennom denne verden, hele tiden på hjemvei!

Første del av boken er utgitt i 1678, og andre del i 1684. John Bunyan, som skrev boka, var håndverker. Han lagde kjeler. For noen penger han arvet, kjøpte han to–tre kristne bøker som han leste mye. Gjennom disse fikk han et kall fra Gud til å forkynne evangeliet. Han hadde erfart i sitt eget liv at han sto som en fortapt synder for Gud. Hans eneste mulighet til frelse og evig liv, var at Jesus er en frelser for virkelige syndere. Dette ville han dele med andre, og som trettiåring begynte han å reise som predikant rundt om i England. Myndighetene hadde ikke gitt han sin tillatelse til å preke, og på denne tiden kunne det føre til fengselsstraff å bryte denne forordningen. John Bunyan ville og kunne ikke rette seg etter påbudet han ble ilagt: nemlig å slutte å forkynne. Dette førte til at han ble sittende tolv år i Bedfords byfengsel. Men nettopp i ufrihet i fengselscellen ga Gud nåde til at han fikk en talerstol som skulle rekke lenger enn han noen gang hadde tenkt. Bunyan

begynte å skrive på ei bok som skulle bli hans livsverk. Nest etter Bibelen, er «Pilegrimsvandring» den boka som har vært mest utbredt og lest i verden gjennom flere århundrer.

Det utdraget vi tar med her, handler om å komme hjem. Etter en lang og farefull reise nærmer de to pilegrimene seg himmelen. Hjemmet de har vært på vei til hele tiden, har kommet så nært. Og de er ventet av alle de som har gått foran, og som er kommet hjem før dem.

Jesus sier at han har gått foran for å gjøre i stand et sted for den enkelte kristne. (Joh. 14,1-6.) og når stedet er ferdig, kommer han for å føre oss hjem. Han kommer gang på gang og henter oss enkeltvis gjennom døds-skyggens dal til himmelens herlighet. Vi tror også at tiden ikke er lang før han kommer i himmelens skyer for å hente alle sine hjem. Da skal vi for evig få erfare i fullkommenhet hva enkelte stunder i de beste hjem her på jorden bare kunne få oss til å ane. Det finnes ikke ord som kan skildre det. Evig liv i vårt himmelske hjem. Og du er ventet i Himmelen, for Jesu skyld. (Red.)

>>

Vi følger pilegrimene den siste del av veien hjem:

Fjellet Sion

På elvebredden sto de to skinnende mennene og ventet på dem.

«Vi er tjenende ånder,» sa de og hilste. «Vi er sendt ut for å tjene dem som skal arve frelse,» (Hebr. 1,14).

Sammen gikk alle fire mot porten. Det var bratt, for Himmelbyen lå på et høyt fjell som rakk høyere enn skyene, men pilegrimene gikk lett og ledig oppover. De snakket hyggelig sammen og gledet seg over at de hadde elva bak seg.

«Der er fjellet Sion,» forklarte den ene av mennene, «den levende Guds by, det himmelske Jerusalem. Der bor englene og menigheten av de førstefødte.»

«Nå går vi inn i Guds Paradis,» sa den andre. «Der skal dere se livets tre og spise av frukten som aldri visner eller råtner. Når dere kommer fram, får dere hvite klær å ha på, og dere skal få gå sammen med Kongen og tale med Han hver dag i all evighet. Han skal tørre bort hver tåre av øynene deres, og døden skal ikke være mer. Heller ikke sorg eller skrik eller pine skal være mer, for de første ting er veket bort, (Åp. 21,4). Dere skal også møte Abraham og Isak, Jakob og profetene.»

«Hva skal vi gjøre på dette hellige stedet?» spurte pilegrimene.

«Der skal dere finne trøst etter alt strevet og glede etter all sorgen. Der skal dere høste det dere har sådd og se frukter av bønnene og tårene deres, (Gal. 6,7-8). Dere skal ha kroner av gull på hodet og

fryde dere over at dere alltid kan de Han, den Hellige, for nå skal dere endelig se Ham slik som Han er.

Dere skal tjene Ham med lov og takk all tid. Jeg vet at dere har ønsket det lenge, men det er så vanskelig på jorda fordi kjødet er skrøpelig.

Dere skal møte venner som har reist i forveien, og med glede skal dere ta imot hver og en som følger etter dere til Himmelbyen.

Dere skal kjøre sammen med Ærens konge og følge Ham når Han kjører gjennom skyene, (1.Tess. 4,17). Når Han sitter på sin trone for å dømme de urettferdige, skal dere også ha et ord med i laget, for de var både deres og Hans fiender, (1.Kor. 6,3). Alltid skal dere være hos Ham.»

Da de nærmet seg porten, kom en flokk av Himmelens hærskarer ut for å møte dem. Mennene presenterte pilegrimene og sa: «Dette er de mennene som har elsket Herren mens de var i verden. De har foraktet alt for Hans hellige navns skyld. Vi ble sendt ut for å ta imot dem, og vi har fulgt dem hit. Nå kan de gå inn og med glede stå ansikt til ansikt med Frelseren.»

Da hørte de et jubelrop fra de himmelske hærskarer: «Salige er de som er innbudt til Lammets bryllupsmåltid!»

De møtte også stadig flere av Kongens basunblåsere. De var kledd i hvite klær, og når de blåste på instrumentene sine, hørtes vakker musikk gjennom himlene. Basunblåserne hilste Kristen og Håpefull titusen ganger velkommen. De samlet seg om pilegrimene på alle sider. Mens de marsjerte, spilte de uten stans. Det var som

om hele Himmelen var kommet ut for å ta imot dem.

Slik gikk de framover. Musikken og jubelropene viste hvor velkomne de var. De gledet seg over at nye mennesker hadde nådd fram til Sion. Det var plass til mange flere.

Kristen og Håpefull følte at de var framme selv om de ikke hadde kommet til porten ennå. De vinket og hilste igjen og var henrykte over å se englene og høre de jublende tonene fra basunene.

Nå kunne de se byen. Alle klokkene ringte til ære for dem. Tenk at de skulle få bo på dette herlige stedet sammen med slike vesener. De ble fylt med en stille takknemlighet til Han som hadde gjort alt dette mulig.

Over porten var det skrevet med bokstaver i gull: Salige er de som vasker sine klær, så de kan få rett til livets tre og komme gjennom portene og inn i byen. (Åp. 22,14).

«Bank på porten,» ba de to mennene.

Kristen og Håpefull gjorde som de sa. Da kikket Enok, Moses, Elias og noen til over muren: «Hvem er det?»

«Disse pilegrimene er kommet fra Fordervelsens by og Tomhetens marked,» sa mennene. «Det var den store kjærligheten til Kongen som drev dem av gårde.»

«Har dere pass?»

Kristen og Håpefull lette fram passene sine som de hadde fått med seg, og leverte dem. Elias og Moses tok adgangstegnene med til Kongen, og Han leste nøye gjennom dem.

«Hvor er disse mennene?»

«Utenfor porten.»

«Åpne opp portene,» befalte Kongen, «så et rettferdig folk kan gå inn, et folk som holder fast ved sin troskap,» (Es. 26,2).

Portene ble åpnet og pilegrimene gikk inn. Og se! De ble som omskapt. De fikk på seg klær som skinte av gull, og engler ga dem kroner og harper. Kronene skulle de bære som et hederstegn, og harpene skulle de bruke til å prise og lovsynge Herren. Klokkene i byen ringte, og de hørte en røst som sa: «Gå inn til Herrens glede.»

Dette var overveldende. Kristen og Håpefull begynte å synge med høy røst: «Han som sitter på tronen, og Lammet, tilhører velsignelsen og prisen og æren og makten i all evighet,» (Åp. 5,13).

Akkurat da porten ble åpnet for å slippe mennene inn, så jeg etter dem. Byen skinte som sola. Gatene var brolagt med gull, og mange mennesker gikk fram og tilbake med kroner på hodet. De viftet med palmegrener og spilte på gullharper til Herrens pris. Det var også noen som hadde vinger. De sang mot hverandre uten stans: «Hellig, hellig, hellig er Herren!»

Så stengte de portene, men det jeg hadde sett, var nok til å vekke en sterk lengsel i meg. Om jeg bare hadde vært blant dem!

Hva er frelsesvisshet?

av Øyvind Andersen

Her følger et lett redigert utdrag fra "Livets brød" av Øyvind Andersen.

Tekstgrunnlag: Hebreerbrevet 11,1-13 der vers 1 lyder slik "Men tro er full visshet om det som håpes, overbevisning om ting som ikke sees." Og fra Hebr. 3,14 leser vi: "Vi har fått del med Kristus, såfremt vi holder vår første fulle visshet fast inntil enden."

Visshet i eget hjerte?

Det er en sterk tilbøyelighet hos oss ved slike ord å vende blikket innover, inn i oss selv, kjenne etter hva vi føler, kjenne om vi føler oss visse! Det må jeg jo gjøre, tenker vi, for det står jo at tro er full visshet! Og vissheten kan jeg da bare finne i mitt eget hjerte. Men hver ærlig sjel opplever at jo mer han søker vissheten i sitt eget hjerte, desto mer kjenner han seg uviss. Så snart en hører tale om troens visshet, blir en uten trøst og fred, alt kjennes håpløst. Men er det slik ordet er ment?

Hvordan kan et menneske bli viss på noe? For det er alltid umulig å bli viss på noe ut fra deg selv alene. Visshet må alltid grunne seg på kjensgjerninger utenom deg selv.

Det blir selve kjensgjerningen som forvisser. Visshet kan altså ikke oppstå ut fra følelser, ønsker eller lengsler. Visshet som grunner seg på hva en føler, ønsker eller lengter etter, er i virkeligheten uvisshet. Gjelder dette i alminnelige dagligdagse ting, må det gjelde enda mer i den største av alle saker for oss: Spørsmålet om vår sjels frelse. Hva kan det hjelpe om jeg tror at jeg er en kristen? Eller om jeg føler meg som et Guds barn? Det er mange som tror at de er kristne og som føler seg som Guds barn, og de har aldri i sitt liv opplevd hva frelse er!

Visshet på sviktende grunnlag

Ingen var så sikre på at de hørte Gud til som fariseerne på Jesu tid, og ingen var så langt borte fra Guds rike som nettopp de! Når et menneske må erkjenne at det er umulig å oppleve troens visshet ved å vende seg inn til sitt eget hjerte, så er ikke det noe dårlig tegn. Men det er så visst ikke det samme som at det er umulig å bli viss på sin egen sjels frelse. Det er en djevlesk lære som ofte har blitt hyllet at et menneske umulig kan bli helt viss på sin egen sjels frelse her i verden. Men dette kommer av at man er blind for det som kan gjøre sjelen viss. Dette har seg slik at man i en

eller annen form gjør vissheten avhengig av noe som foregår hos oss, eller noe vi skal gjøre. Avhengig av opplevelse, avhengig av følelser eller ved at man blander sammen Guds nåde og våre gjerninger.

En visshet som tåler alt

Det er imidlertid gitt oss en urokkelig grunn for vår frelsesvisshet. Hvordan får en denne visshet? Hebr. 11 fremstiller en rekke eksempler på mennesker som var viss på sin frelse. De var urokkelig visse i sin samvittighet på at de var i samfunn med Gud og var frelst. De var visse på at de eide evig liv. Nettopp det som kjennetegner en sann troende. Derfor kunne de trosse død, djevel, helvete og verdens forfølgelse. Hvordan kunne de være så visse på at de var frelst? Lå vissheten i deres opplevelser? – Nei, ordet om dem lyder slik: Hebr. 11,13 ”I tro døde alle disse uten at de hadde opplevd det som var lovet.” Se også siste vers: ”Enda alle disse fikk vitnesbyrd for sin tro, oppnådde de ikke det som var lovet, fordi Gud forut hadde utsett noe bedre for oss, så de ikke skulle nå fullendelsen uten oss.” Det som vi ser fullbyrdet, så ikke disse fullbyrdet. Men de var likevel urokkelig visse på det, så visse at de kunne leve på det, tåle lidelser og forfølgelser og dø på det. På liknende måte er det for en kristen i dag: Han har ikke ennå opplevd at frelsen holder i døden. Han har ennå ikke opplevd at han blir frelst og frikjent i Guds dom på den ytterste dag. Men han kan bli så urokkelig viss på dette allerede nå, at han for denne visshets skyld kan tåle alt.

Mot håp og likevel viss!

Nettopp en slik visshet er troens visshet. Han kan bli motsagt, anfektet, baktalt, og likevel være viss på at i døden går han hjem til Jesus og i dommen blir han anerkjent av Gud. Så viss på dette kan han bli at han kan motstå død, djevel og helvete. Hvordan? For å finne svaret så la oss vende tilbake til teksten. Hvordan ble Abraham viss? ”Han dro ut uten å vite hvor han skulle komme!” Når var Abraham viss? Da han kom til det lovede land, eller da han dro hjemmefra? Når ble han viss på at han skulle få en sønn? Før eller etter at han hadde fått ham? Nei, lenge før! Det er lærerikt å betrakte Abraham og Sara her. ”Det ble av en, og det var en utlevd, avlet så mange som himmelens stjerner.” Rom. 4,18 skildrer Abraham før han fikk Isak: ”Mot håp (eg. utenfor håp) trodde han med håp.” Abraham var urokkelig viss i en tilstand hvor det var umulig, ja, hvor det var uten håp om at det kunne skje som Gud hadde lovet.

Hemmeligheten i troens visshet

Dette er hemmeligheten i troens visshet. En blir viss på tross av at det ligger hinsides alt det en menneskelig sett har rett til å håpe! Ordet forklarer hvordan: ”Ved tro fikk også Sara kraft til å grunnlegge en ætt, og det til tross for den høye alder.” Dvs til tross for at det menneskelig talt var umulig, ”da hun aktet ham trofast som gav løftet!” (vers 11) Hører du denne begrunnelse? Hun aktet ham trofast som gav løftet! Det minner om et annet ord om Abraham. Mens alt var håpløst, ”var han fullt viss på at det Gud hadde lovet, det var han også mektig til å > >

gjøre.” Her finner vi troens visshet: Akte Guds ord for det som det i sannhet er: Guds usvikelige tale til oss, stole på dette ord og fortrøste seg til det uansett alt annet!

Noe som holder

Det kan her være verdt å kaste et blikk på det ord som er oversatt med ”visshet.” Det er et underlig rikt ord. Det betyr egentlig: Det som en står på. Grunnvoll, grunnlag, fundament. Vi vet at hvis vårt liv er grunnnet på noe som holder, så er vi frelst. Ordet visshet her angir etter grunnteksten det fundament som Gud har lagt for vår frelse og salighet. Det var ennå ikke fullbyrdet i den gamle pakt, men løftet gjaldt for dem også den gang. Men nå er denne grunnvoll ferdiglagt. Denne grunnvoll heter Guds nåde i Jesus Kristus. Den er gitt fra evige tider, men fullbyrdet i tiden av Guds egen Sønn, vår forsoner, som utslettet våre synder med sitt eget blod. Denne grunnvoll har Gud gitt som grunnlag for håp om frelse. Et håp som grunner seg på kjensgjerninger, er et sant og berettiget håp. Tro er å ha et fast og usvikelig grunnlag under sitt håp. ”For vi har del med Kristus, såfremt vi holder fast ved den første fulle visshet (grunnlaget for vår tro) inntil enden.” Åp.2,25 ”Hold fast ved det du har inntil jeg kommer.” Åp.3,11 ”Jeg kommer snart. Hold fast ved det du har for at ingen skal ta din krone.”

Gud taler sant i sitt Ord

Hva har vi å holde fast ved? Vi har det Gud har gitt oss! Guds nåde i Jesus Kristus! Det er ikke en formaning til å holde fast ved våre følelser, opplevelser, glede, fred osv.

Alt dette er virkninger av nåden. Men det er ikke selve nåden! Det vi har å holde fast ved er: Jesu Kristi fullbrakte verk. Vissheten skapes ved troen på Jesus og hans ord! Dette har Jesus uttrykt så enkelt og klart i Johs.8,31: ”Dersom dere blir i mitt ord, da skal dere kjenne sannheten og sannheten skal frigjøre dere.” Kjenne sannheten er det samme som å oppleve sannheten. Kjenne betyr nemlig å gjøre personlig erfaring om. Å bli personlig viss på frelsen i Jesus faller sammen med å tro på ham. Ordet om Jesus skaper troen i hjertet. Ordet legger nemlig inn i oss en overbevisning om at Gud taler sant når han taler om hva han har gitt oss i Jesus. Derfor kan Hebr.11,1 si at ”tro er overbevisning om ting som ikke sees.”

Trovisshetens grunn er Jesus

Luther har sagt et fortreffelig ord: ”Hvor dette ord om Jesus kommer i hjertet med den rette tro, der gjør det hjertet så sterkt at det kan stå oppreist og sterkt mot all anfeltelse, mot djevel og død og hva det må hete, så det fast og frimodig spotter tvil, fornektelse, og alt hva ondt er, fordi Guds ord kan ikke lyve for ham.” Derfor forstår du hvor galt, ja farlig det er å vende blikket innover når det er spørsmål om troens visshet! Du må vende det utover! Som profeten sier: ”Jeg vil skue ut etter Herren.” Nettopp denne slutning trekker Hebreerbrevets forfatter av det han har fremholdt i kap. 11: ”Derfor la og oss, da vi har en så stor sky av vitner omkring oss, avlegge alt som tynger, og synden som henger så fast ved oss, og med tålmodighet løpe i den kamp som er oss foresatt, idet vi

ser på troens opphavsmann og fullender, Jesus!" Hebr.12,1-3. Har du begynt å se på Jesus? Har du begynt å holde fast ved det Gud har gitt deg? Er ditt liv grunnlagt på den grunnvoll Gud har lagt? Gud gi at dette kunne føre til at noen vendte seg til Jesus, som før hadde gått ham forbi! Og troende venner: La oss aldri glemme at trosvisshetens grunn er Jesus!

Gjengitt ved John Rolleiv Vidnes.

*Jeg tenkte jeg visste hva kjærlighet var.
Jeg tenkte jeg selv var god.
Da stod jeg en dag for en korsfestet mann
hvis vunder dryppet av blod.*

*Jeg hørte han bad for den bøddelflokk
som naglet til korset ham fast!
Da var det som dypest i hjertets grunn
en kilde av tårer brast.*

*Jeg knelte så stille ved korsets fot,
så bitre tårene fløt.
Da så jeg meg selv med et iskoldt sinn,
en synder i dypeste nød.*

*Han sonet den straff som jeg hadde fortjent,
men selv han dog syndet ei.
Da hvisket jeg til ham: "Forbarm deg mildt
og bed du også for meg."*

*Han bøyde sitt hode imot meg så tyst,
den bleke, korsfestede mann,
Og sagde: "Idag skal du være for visst
med meg i de levendes land."*

*De falt med sin fred over hjertet ned,
hans munns velsignede ord.
Min synd har jeg sett, og min Frelser jeg fant.
I de levendes land jeg bor!*

1. Jeg ser deg, o Guds Lam, å stå
på Sions bergetopp;
men akk, den vei du måtte gå,
så tung og trang der opp!
Å, byrde som på deg var kast,
all verdens skam og last!
Så kom du til vår jammer ned
så dypt som ingen vet.

2. Uskyldig lam som så for meg
deg ville ofre hen,
din kjærlighet har bundet deg
å få meg løst igjen.
Du led og slet vårt fengsels bånd
med naglet fot og hånd,
du gikk med seier av din grav,
din død oss livet ga.

3. Hvor vrimler nå omkring din stol
en skare hvit som sne!
Hvert øye stråler som en sol
ved deg, Guds lam, å se.
Det ord om Lammets slaveri
for oss, for oss å fri,
det ord har ennå sterkest klang
blant alle englers sang.

4. Takk, Fader, at du var så god
mot Adams store ætt,
du frelste oss ved Lammets blod
og ga oss barnerett.
Deg priser nå hvert åndedrag,
hvert sukk og hjerteslag.
Guds Lam, for all den kval du led,
takk, takk i evighet!

Tekst: Hans Adolph Brorson, 1694–1764

Musikk: Norsk folketone (Lom)

Johannes' åpenbaring 7:13-15

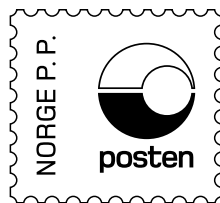
Salme 95:2

Viktige arrangementer:

- 19.–21. juni Barneleir: Norsjø, Gvarv
Informasjon og påmelding: Asbjørn Mangelrød, tlf 99624658.
- 19.–21. juni Yngresleir: T. Mangelrød, Solberg
Informasjon og påmelding: Lars Ingmar Thorsen, tlf 47486560.
- 19.–21. juni Ungdomsleir: "Kringkasteren", Flekkerøya
Informasjon og påmelding: Karl Løvås, tlf 47617653/38100526
- 09.–12. juli Sommerbibelskole: IMI-stølen, Oppdal
Talere: Ingvar Johansson 3 t, Einar Kristoffersen 3 t, Lars Fredrik Ellingsen 2 t, Ragnvald Lende 1 t og Per Olav Mangelrød 1 t.
Informasjon og påmelding: Olav Malerød, tlf 45600424/33113833.
- 31.07–06.08 Bibelcamping: Bygland KVS, Setesdal
Talere ikke avklart pr. dags dato
Informasjon og påmelding: Jane og Tore Mangelrød, tlf 47800393/33113875.
- 06.–09. aug. Sommerbibelskole: Bygland KVS, Setesdal
Årsmøte fredag formiddag.
Talere: Mats Giselsson 4 t, Kjell Dahlene 2 t, Jon Espeland 1 t, Per Olav Mangelrød 1 t.
Informasjon og påmelding: Mathias Mangelrød, tlf 92424829/33124290.

For mer informasjon se nettsiden misjonslaget.no

B

*Ved korsets fot hos Jesus
Jeg vil så gjerne stå,
Der finner jeg den klippegrunn
Som jeg kan bygge på.*

*Der er et hjem i villsom egn,
En stille, sikker havn
På min vandring i et fremmed land
Gjennom farer, nød og savn.*

